

2. De mégis, lelkünk e hittal élesztjük: / Hogy te, Megváltónk, nem akarod vesztünk; / Hanem magadat adtad érettünk, / Életedet letévén helyettünk. / A törvény átka tégedet üldözött, / Míg fel-függeszte az ég és föld között, / Tulajdon tested ott feláldozád, / E világ bűnét a fán hordozád.
3. Ezért az Atya, magával bennünket / Megbékéltetvén, eltörle bűnünket; / Ellenségiből tett fiaivá; / Szent Fia örökös társaivá; / Jézus! te halállal tévén eleget, / Megengesztelted a földhöz az eget; / Általad – amit más nem tehetett – / A teljes váltság elvégeztetett.
4. Azért már minket éleszt és vigasztal / Ez az általad rendeltetett asztal; / Mely annak nyilvánvaló tüköre: / Véred mint omla, tested mint töre! / Sőt tested jegyét itt nemcsak mutatod, / De személy szerint nekünk is átadod: / Zálog ez, hogy van nekünk is jogunk / A tőled szerzett jókhoz, Jézusunk!
5. Szállj le most mennyből, életnek kenyere! / Tápláld lelkünket az örök életre! / Tudjuk: aki e kenyérből eszik, / Soha örökké meg nem éhezik. / Életnek vize! Nyiss magadnak utat, / A szomjú hívek keresik e kutat; / Szolgáltasd ingyen az italokat: / Oltsd el végképpen szomjúságukat.
6. Óhajtunk, Jézus, egyesülni veled: / Úgy lesz szívünk szent, ha te megszenteled. / Adjad hát, hogy mint tagok a főnek, / Engedjünk néked, bennünk élőnek. / Olts be magadba, mint jó szőlőtőbe, / Hogy jó nedvesség folyjon a vesszőbe, / És légyen szívünk szívednek mása, / Éltünkben élted, hogy minden lássa.
7. Adjad: egymás közt legyen egyességek, / Akik e közös asztalnál vendégek; / Mert bizony, aki másokat szeret, / Csak az eszik itt méltán kenyeret. / Fogjon hát ez az egész gyülekezet / Egymással atyafiságosan kezét, / Mert tudjuk: maga a hívogató / Úr Jézus nem személyválogató.
8. Megelégítvén lelkünket ez étel, / Hálaadással távozzunk innét el, / Mondván: az Úrnak dicsőség legyen, / Ki az éhezőt betölti ingyen. / Tartsd fenn, Úr Isten, rajtunk jóvoltodat, / Add nekünk immár kegyes válaszodat: / „Bízzál már, fiam, bízzál, leányom, / Bűneidet szemedre nem hányom.”